

Uvažuje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, musil si soud nejprve se zřetelem na ustanovení § 2 zák. o ss předložit otázku, může-li st-li vůbec důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutím byl dotčen v nějakém svém subjektivním právu.

Nss již opět, tak zejména v nál. Boh. A 5788/26 a 6350/27 vyslovil právní názor, že na prodloužení dosavadního nájemního poměru o obecní honitbě podle § 29 mor. hon. zák., i když jsou splněny předpoklady tam pro prodloužení stanovené, dosavadní nájemce honitby nemá právního nároku. Podle tohoto názoru, na jehož bližší odůvodnění v cit. prejudikátech se podle § 44 j. ř. odkazuje, neporušil tedy žal. úřad, když v řádné cestě instanční prodloužení nájemního poměru odepřel, žádného práva st-li snad ze zákona plynoucího.

Zbývá tedy toliko otázka, zda nař. rozhodnutím nebylo porušeno nějaké právo založené pro st-le rozhodnutím okr. úřadu z 29. října 1929, vyslovivším prodloužení pronájmu podle § 29 mor. hon. zák., jak zřejmě za to má stížnost, namítajíc, že zem. úřad rozhoduje o věci v pořadu instančním, nebyl oprávněn prodloužení okr. úřadem vyslovené rušiti z důvodů jiných, leč z důvodů čerpaných z vyjádření zem. výboru podle § 8 hon. zák.

Než ani s tohoto hlediska soud neshledal stížnost důvodnou. Nař. rozhodnutí vydáno bylo v řádné cestě instanční. Podle § 81 spr. ř. č. 8/1928 Sb. odvolací úřad, rozhoduje o odvolání, jest oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění nižšího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí v každém směru změnit nebo doplnit. Stížností dovolaný § 8 mor. hon. zák. jest normou kompetenční, a nelze z něho vyvoditi žádného omezení rozhodovací pravomoci odvolací stolice, jak nyní cit. předpisem správního řádu všeobecně jest normována. Jest tedy stížnost bezdůvodna a bylo jí proto zamítnouti.

Č. 11.573.

Stavební právo: Skutečnost, že při nedostatku programatických směrnic v polohovém plánu a zastavovacích podmínkách bývá často způsob, jakým byly uplatněny veřejné zájmy při jedné stavbě, směrodatným i pro stavby následující, nezakládá ještě pro ty, kdož později v sousedství stavby již povolené přikročí ke stavbě vlastní, právní nárok, aby se mohli brániti proti projektované stavbě s hlediska svých eventuelních budoucích úmyslů stavebních jinak, než poukazem na rozpor projektu s pozitivním předpisem zákona.

(Nález ze dne 30. listopadu 1934 č. 22.530.)

V ě c: Josef Š. v P. proti zemskému úřadu v Praze o povolení ke stavbě.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Usnesením rady města Plzně ze 16. července 1930 bylo uděleno Františku K. stavební povolení pro stavbu dvoupatrového domu na pozemku č. kat. 1191/21 v P. na základě schválených plánů, při čemž bylo konstatováno, že návrh průčelí byl stavební komisí zkoumán

a že vyhovuje projektu, který vypracoval stav. úřad na zastavění celé fronty příslušné ulice. Námitky dnešního st-le, které vznesl při stav. komisi jako majitel sousedního pozemku mimo jiné z důvodu, že návrh průčelí znamená vlastně fasádové vyřešení celé ulice a tím i vyřešení otázky, jak bude moci st-l zastavěti svůj pozemek, čímž je omezován ve svém právu zastavěti pozemek v rámci omezení, vyplývajících ze stav. řádu, byly městskou radou zamítnuty. Odvolání st-lovu nevyhověl zemský úřad v Praze, rozhodující o něm podle zákona č. 43/1928 Sb., svým výměrem z 29. dubna 1931 a v odpor vzaté usnesení městské rady v P. potvrdil.

Stížnost podaná u nss-u proti tomuto rozhodnutí zem. úřadu spatřuje především vadu řízení i nezákonnost v okolnosti, že nař. rozhodnutí uděluje stav. povolení ke stavbě na pozemku, který tvoří integrující součást parcelovaného pozemkového komplexu, pro který bylo žádáno o změnu parcelace, jež však není dosud pravoplatně povolena. Tato námitka jest neodůvodněná, neboť žal. úřad konstatuje v nař. rozhodnutí výslovně, že parcelace pozemkového komplexu, který náležel stavebníku, byla pravoplatně povolena a že stavba byla projektována na jednom ze stavenišť, které bylo parcelací utvořeno. Správnost tohoto skutkového stavu stížnost nepopírá. Pak je však lhostejno, že byla podána stavebníkem žádost o změnu původně schválené parcelace, a že tato nová parcelace nebyla dosud pravoplatně schválena. Rozhodující je pouze, že staveniště pro projektovanou a vlastně nyní již vystavěnou budovu vzniklo na základě parcelačního povolení, které je vůči st-li jako sousedu v právní moci.

Ostatním svým obsahem brojí stížnost proti tomu, že stavební úřady se neomezily jen na schválení projektu na stavbu domu na parcele č. 1191/21 samého, nýbrž že mimo to, berouce za základ náčrt předložený stavebníkem, schválením jeho stanovily zároveň zastavovací podmínky ohledně výšek a fasád pro celou ulici, vedoucí od projektované novostavby přes sousední nezastavěný pozemek st-lův k postaveným tam již domům. Ve schválení tohoto náčrtu vidí st-l zásah do svého subjektivního práva stavebního, domníváje se, že se mu ukládá závazek, aby se při zastavění svého pozemku řídil dispozicemi tohoto náčrtku.

Nemůže býti pochyb o tom, že předmětem řízení o povolení stavby podle III. oddílu stav. ř. pražského, platného podle zák. č. 16/1887 čes. z. z. též pro město Plzeň, jest jen konkrétní stavební projekt, a že nespadá do rámce tohoto řízení, aby v něm byly se závazným účinkem pro interesenty řešeny otázky, týkající se zastavování pozemků jiných, v sousedství nebo na blízkosti staveniště pro navrženou stavbu se nacházejících.

Jelikož je však stav. úřad, uděluje stavební povolení, povinen dbáti všech veřejných ohledů vytčených v § 34 odst. 1 stav. ř., musí mít možnost, aby si nejen znázornil celkovou situaci, jaká by tu byla po provedení navržené stavby, nýbrž i aby si utvořil představu o tom, zda a jak by se tato situace při dalším stavebním vývoji v okolí dala včlenit ve stav, vyhovující požadavkům stav. řádu. Takovýto obraz o tom, jaký vliv bude mít zamýšlená stavba na její okolí, sjednal si stav. úřad v daném případě ve formě náčrtku průčelí, jímž mělo býti vyznačeno, jak bude lze vyřešit přechod od projektované stavby přes sousední ne-

zastavěné pozemky k sousedním již existujícím domům. Podle svého účelu sloužil náčrt k tomu, aby bylo lze posouditi přípustnost předloženého projektu se zřetelem na možné stavební vytváření blízkého okolí, on však není víc než takovouto pomůckou a zejména není aktem, s nímž by byly spojeny právní účinky pro sousední pozemky. To ve svém rozhodnutí výslovně konstatoval i žal. úřad, pravě, že tímto náčrtem není předepsán pro sousední pozemek st-lův určitý způsob zastavění.

Jest ovšem připustiti, že způsob řešení konkrétního stavebního projektu je způsobilý založiti faktickou situaci, která může vrhati reflexy i na pozdější případnou stavbu v její blízkosti. Neboť při nedostatku programatických směrnic v polohovém plánu a zastavovacích podmínkách bývá často způsob, jakým byly uplatněny veřejné zájmy při jedné stavbě, směrodatným i pro stavby následující. Než tento důsledek nezakládá pro ty, kdož později v sousedství povolené stavby přikročí ke stavbě vlastní, právní nárok, aby mohli se brániti proti projektované stavbě s hlediska svých eventuelních budoucích úmyslů stavebních jinak, než poukazem na rozpor projektu s pozitivním předpisem zákona.

Je tedy stížnost v nejzávažnější své části bezdůvodná. Stížnost ovšem vytýká nař. rozhodnutí, že svým výrokem o tom, že schválením náčrtku průčelí není prejudikováno způsobu zastavění pozemku st-lova, ocitlo se v rozporu se stav. povolením, vydaným stav. úřadem I. stolice. Avšak tuto námitku vznáší stížnost neprávem. Ve stavebním povolení je pouze vysloveno, že náčrtek průčelí vyhovuje projektu, který vypracoval stav. úřad na zastavění celé fronty uliční, nepraví se v něm však nijak, že by zmíněný náčrtek byl závazně schvalován i pro pozemek st-lův. Pokud pak stížnost čerpá své obavy z obsahu rozhodnutí stav. úřadu, kterým byly námitky st-lovy, vznesené při komisionelním jednání, zamítnuty, přehlíží, že žal. úřad nepřevzal důvody rozhodnutí prvé stolice, nýbrž nahradil je důvody vlastními, v nichž rozporu, st-lem vytýkaného, v žádném směru není.

Při tomto stavu věci jsou bezdůvodnými také ony námitky stížnosti, jimiž st-I brojí proti domnělému zásahu do svých práv schválením náčrtku průčelí ve stav. povolení. Zejména jest bezdůvodná i námitka, že omezení práva st-lova, ze schváleného náčrtku průčelí plynoucí, mohlo se státi jediné změnou plánu polohy, nehledíc ani k tomu, že v daném případě nešlo by o takové dispoice plánu polohy, jaké má na mysli § 5 stav. ř. a které jediné nemohou býti měněny jinak nežli řízením, předepsaným pro změnu plánu polohy. Stejně je pak bezdůvodná i výtku nepřislušnosti stav. úřadu I. stolice.

Zbývá konečně námitka, že kouřem z domu, který byl projektován, bude obtěžován budoucí dům st-lův. Stížnost tu předem vytýká bezdůvodně, že stav. úřad tuto otázku vůbec neřešil, když žal. úřad, jehož rozhodnutí jediné může býti na stížnost tímto soudem přezkoumáno, příslušnou námitkou st-lovou se zabýval, vysloviv, že není důvodu k nějakému opatření, poněvadž tu není žádné stavby, jež by kouřem mohla býti obtěžována. Tento výrok neshledal nss ani nezákonným, ani vadným, neboť nárok sousedův na ochranu nelze posuzovati podle poměrů, které snad teprve budoucně mohou býti přivoděny jednáním sousedovým (zastavěním jeho pozemku). Že by pak stavební projekt, proti němuž

se st-1 brání, nevyhovoval za skutkového stavu v době projednávání stavební žádosti předpisům stav. řádu, pokud čelí k zamezení obtěžování kouřem, stížnost nenamítá.

Z toho, co bylo uvedeno, vyplývá, že stížnost není důvodná, ježto nař. rozhodnutím nebylo do práv st-lových zasaženo, a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 11.574.

Řízení správní. — Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 103 mor. ob. zřízení o právu státního úřadu politického — zakázati výkon usnesení obecního zastupitelstva — nebylo zrušeno, pokud jde o úpravu služebních a platových poměrů obecních zaměstnanců, předpisem § 212 platového zákona č. 103/1926 Sb.

(Nález ze dne 3. prosince 1934 č. 3901/33.)

V ě c: Město Š. a Karel P. ve Š. proti zemskému úřadu v Brně o zastavení usnesení městského zastupitelstva o povýšení městského úředníka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zemského úřadu v Brně z 27. září 1932 bylo jako neodůvodněné zamítnuto odvolání města Š. a Karla P. do výměru okresního úřadu ve Šternberku z 22. srpna 1932, kterým tento úřad z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení odst. 1 § 212 zák. č. 103/26 Sb., zastavil ve smyslu § 103 zák. z 15. března 1864 č. 4 z. z. jako nezákonné a zakázal provést usnesení městského zastupitelstva ve Š. z 15. září 1931, kterým byl jmenovaný povýšen ve služební třídě III. do plat. stupnice 6 stupně f) s jedním náslužným přídavkem s účinností ode dne 1. ledna 1932. V zamítavém rozhodnutí vytýká zem. úřad, že povýšení Karla P. odporuje ustanovení odst. 1 § 212 zák. č. 103/1926 Sb., podle něhož nesmějí služební požitky a právní nároky zaměstnanců obecních přesahovati míru jednotlivých druhů platových a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie a stejných služebních, jakož i rodinných poměrů. V tom směru poukazuje odvolací instance na to, že nebylo při povýšení P. dbáno ustanovení odst. 4 § 17 plat. zák., podle něhož náleží úředníku při povýšení v nové plat. stupnici slušné, rovnající se dosavadnímu slušnému, není-li pak takového slušného v nové plat. stupnici, slušné nejbližší vyšší. Dovozuje tak z toho, že jmenovaný byl povýšen ve služ. třídě III. do plat. stupnice 6 stupně f) s jedním náslužným přídavkem s účinností od 1. ledna 1932, ačkoliv ve státní službě byl by obdržel při povýšení k 1. lednu 1932 ve III. služ. třídě do 6. plat. stupnice stupně f) příští postup do 1. náslužního přídavku teprve dnem 1. ledna 1934.

O stížnosti uvážil nss:

Především bylo nutno zabývat se námitkou, kterou stížnost popírá příslušnost žal. úřadu k vydání nař. rozhodnutí. Námitka toho druhu nebyla sice vznesena v předchozím řízení správním, přes to však byl nss nucen podrobiti ji své kognici, ježto musí, zkoumaje ex officio vlastní